

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA

Development of Chinese Language Achievement of Grade 11 Students using the MIA Learning Approach

บทคัดย่อ

ในโลกยุคปัจจุบัน ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศอันดับต้น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของโลก เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาจีน การวิจัยครั้งนี้จึงได้นำวิธี MIA มาใช้เพื่อทำการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้แบบ MIA 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนเขวไร่ศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 41 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA จำนวน 12 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ MIA เท่ากับ 82.03/81.71 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6572 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบ MIA ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 65.72 และการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ARTICLE INFO:

Author:

1. วชิร ชันระหัตต์

Watcharee Khanthahat

นักศึกษาศาสนาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
E-mail: jaengjy@gmail.com

Corresponding Author:

2. ภูษิต บุญทองเถิง

Poosit Boontongtherng

ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ที่ปรึกษา
นักศึกษาศาสนาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน,
ภาษาจีน,
การจัดการเรียนรู้แบบ MIA

Keywords : Achievement,
Chinese Language,
MIA Learning Approach

Article history:

Received : 03/09/67

Revised : 18/10/67

Accepted : 19/11/67

ABSTRACT

In today's world, language skills are very important, both in education and career, especially Chinese, which is one of the top foreign languages that influences the world's economic and social systems. In order for students to learn and develop their ability to use Chinese, this research uses the MIA method to conduct experimental research. The objectives are: (1) to develop an effective MIA learning approach that meets the criteria of 70/70. (2) to examine the effectiveness index of the MIA learning approach. (3) to compare the Chinese language achievement of students before and after implementing the MIA learning approach. The study sample consisted of 41 students from Grade 11/2 at Khwaoraisuksa School, during the second semester of the 2023 academic year. The school is under the Secondary Education Service Area Office in Maha Sarakham Province, Thailand. The sample was selected using Cluster Random Sampling. The research instruments included (1) twelve Chinese language lesson plans designed to enhance students' achievement using the MIA learning approach. (2) a Chinese language achievement test. Statistical analysis was performed using mean, percentage, standard deviation, and t-test. The findings revealed that the MIA learning approach demonstrated an effectiveness of 82.03/81.71, surpassing the set criteria of 70/70. The effectiveness index was 0.6572, indicating that the MIA learning approach led to a 65.72% increase in students' learning progress. Furthermore, the MIA learning approach significantly improved students' Chinese language achievement after the intervention, with a statistically significant difference at the .05 level.

บทนำ

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนคือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารกับชาวจีนหรือผู้คนที่ใช้ภาษาจีน ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ในสังคมโลกปัจจุบัน และอนาคต ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสื่อสาร แม้บุคคลจะมีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายด้านในเชิงวิชาการหรือศาสตร์อื่น ๆ แต่หากด้อยความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ ศักยภาพที่มีอยู่ย่อมเสมือนลดทอนลง ภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ๆ ล้วนเป็นภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ ซึ่งรัฐต่างประเทศต้องการร่วมทำการค้าด้วย อย่างเช่น สาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งมีเศรษฐกิจเติบโตก้าวหน้าในประชาคมโลกอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ การเรียนรู้ภาษาจีนจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมากสำหรับคนไทยในสมัยนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556: 1)

โรงเรียนเขาไร่ศึกษา โดยคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ฝ่ายบริหาร ครู ผู้ปกครองนักเรียน ได้ร่วมกันจัดทำหลักสูตรโรงเรียนเขาไร่ศึกษาขึ้น โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ตามมาตรฐานและตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และกรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น กำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดการศึกษาทั้งในชั้นเรียนและ

การศึกษาตามอัธยาศัย จากแหล่งเรียนรู้ทั้งในโรงเรียนและในชุมชน เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีสมรรถนะพื้นฐาน เป็นคนดี คนดีเก่ง และมีความสุข พัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษาให้ทัดเทียมมาตรฐานในระดับชาติ (โรงเรียนเขาไร่ศึกษา, 2565: 6) จากการปรับปรุงหลักสูตรของโรงเรียนเขาไร่ศึกษา ทำให้ผู้วิจัยได้รับมอบหมายงานสอนในวิชาภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำ คิดเป็นร้อยละ 54.25 (โรงเรียนเขาไร่ศึกษา, 2566: 12) ทำให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในด้านภาษาจีนไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 ตามที่ทางโรงเรียนได้กำหนดไว้และนักเรียนยังขาดทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะทักษะการอ่าน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญมาก ทั้งนี้ เนื่องจากครูผู้สอนยังมีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นเรื่อง โครงสร้างหลักไวยากรณ์และสอนตามหนังสือ ดังนั้น ครูผู้สอนควรเพิ่มเทคนิคและวิธีการสอนรูปแบบใหม่ ๆ มีกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนควรเน้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการด้านการอ่านและการคิดวิเคราะห์ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน (วรารณ พูลสวัสดิ์, 2564: 83-98) ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องหาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบใหม่เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนให้สูงขึ้น ควบคู่ไปกับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปต่อยอดสู่การเรียนวิชาภาษาจีนในระดับชั้นที่สูงขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถนำมาบูรณาการ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนได้ คือ การจัดการเรียนรู้แบบ MIA ผู้คิดค้น คือ จอร์จ เอส เมอร์ดอค (George S. Murdoch) เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ นักศึกษาครูที่มหาวิทยาลัยคูเวต (Kuwait University) ได้ประสบปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เพราะการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จ เท่าที่ควรเนื่องจากนักศึกษามีโอกาสนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันน้อยมาก เมอร์ดอค จึงได้คิดค้นวิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษแนวใหม่ขึ้น โดยยึดหลักจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) ซึ่งเป็นจิตวิทยาในการคิดและการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการสอนภาษาโดยใช้ชื่อว่า “A more integrated approach to the teaching of reading” เป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นการเรียนรู้โดยผ่านกระบวนการคิดการแก้ปัญหาและดำเนินกิจกรรมด้วยตนเอง ตามขั้นตอนที่ครูผู้สอนได้เตรียมไว้ ลักษณะสำคัญของการสอนโดยวิธีนี้คือการบูรณาการทักษะทางภาษา ฟัง พูด อ่านและเขียนเข้าด้วยกัน แต่จะมีทักษะหนึ่งที่เป็นจุดเน้นในการสอนส่วนทักษะอื่น ๆ แม้จะไม่ใช่ว่าจะเน้น แต่จะได้รับการพัฒนาไปพร้อมกัน (Murdoch, 1986: 9-15)

การจัดการเรียนรู้แบบ MIA เป็นแนวทางการสอนอ่านของเมอร์ดอค (Murdoch) ที่มีการผสมผสานบูรณาการ 4 ทักษะทางภาษาในการจัดการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและความสนุกสนานจากการทำกิจกรรม เป็นการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดกิจกรรมส่วนใหญ่จะเน้นให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และดำเนินกิจกรรมด้วยตนเองตามกระบวนการวิธีที่ครูเตรียมไว้ล่วงหน้า ผู้เรียนมีบทบาทมากที่สุด ผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา ชี้แนะ และคอยอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน ในบางครั้งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ มีการร่วมกันอภิปราย และแสดงความสามารถในการสื่อความหมายตลอดเวลา ทำให้ผู้เรียนเกิดการตื่นตัว มีสติตลอดเวลาที่อ่าน ทุกขั้นตอนของการสอนจะมีคำถาม สอดแทรกอยู่ซึ่งแตกต่างจากการสอนอ่านทั่วไปการใช้คำถามทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ทักษะการคิด ตั้งแต่การคิดระดับขั้นพื้นฐานจนถึงการคิดขั้นสูง ในประเทศไทย ผู้วิจัยพบว่าการนำการจัดการเรียนการสอน MIA ไปใช้ในระดับชั้นที่หลากหลาย ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย และยังนำวิธีการสอนนี้

ไปใช้ร่วมกับเทคนิคการสอนต่าง ๆ อีกด้วย ดังเช่นงานวิจัยของณัฐณิกันต์ ทองโคตร (2559: 78) ซึ่งได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 85.25/82.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีค่าเท่ากับ 0.7331 นักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และงานวิจัยของวังนีย์ ดอกไม้ทอง (2562: 226) ซึ่งได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการของเมอร์ด็อก (MIA) ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังกราฟิก พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยเท่ากับ 22.57 คิดเป็นร้อยละ 75.23 ของคะแนนเต็มและมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 89.19 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักเรียนมีคะแนนความสามารถการคิดวิเคราะห์เฉลี่ยเท่ากับ 22.65 คิดเป็นร้อยละ 75.50 ของคะแนนเต็มและมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 83.78 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากผลการวิจัยที่บ่งชี้ถึงคุณภาพของการจัดการเรียนรู้โดยบูรณาการวิธีการสอนของ เมอร์ด็อก (MIA) กับการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น ผู้วิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบ MIA จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาควบคู่กับการบูรณาการ 4 ทักษะทางภาษา งานวิจัยที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงส่วนใหญ่จะจัดการจัดการเรียนรู้แบบ MIA กับวิชาภาษาอังกฤษ แต่ยังไม่พบงานวิจัยที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA กับวิชาภาษาจีน ผู้วิจัยจึงได้นำการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มาใช้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเป็นการต่อยอดและพัฒนาจากวิจัยอื่น ๆ และพัฒนาทักษะทางภาษาจีนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้นำหลักธรรมสำคัญทางพระพุทธศาสนา มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ คือ หลักอิทธิบาท 4 (ส.ม. (ไทย) 19/813/377.) เนื่องจากการเรียนภาษาจีน เป็นภาษาเฉพาะที่นักเรียนจะต้องให้ความสนใจ หมั่นเพียรในการทบทวนฝึกฝนทักษะทางภาษา จึงจะทำให้เรียนภาษาได้ก้าวหน้าและมีการพัฒนาดังนั้น นักเรียนจึงจำเป็นต้องสร้าง “ฉันทะ” คือ ต้องรักและความสนใจในภาษาจีนก่อน เพื่อให้เกิดความต้องการเรียนรู้ และเรียนรู้ด้วยความขยันหมั่นเพียร “วิริยะ” เพื่อให้การเรียนภาษาจีนเกิดความสำเร็จ นักเรียนต้องเอาใจใส่คือมี “จิตตะ” กับงานที่ได้รับมอบหมายและตั้งใจทำกิจกรรมการเรียนรู้ และเมื่อได้เรียนรู้ฝึกฝนแล้ว ก็ต้องพินิจพิจารณา ตรวจสอบงานเพื่อให้ถูกต้องและมีการพัฒนาดียิ่ง ๆ ขึ้น คือ “วิมังสา” เมื่อนักเรียนได้ตั้งใจเรียนโดยใช้หลักอิทธิบาท 4 เป็นตัวนำ นักเรียนก็จะสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ในสิ่งที่นักเรียนรักและชื่นชอบนั้นได้ในที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบ MIA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบ MIA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) (ไพศาล วรคำ, 2564: 141-142) โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากรและการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเขวไร่ศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งระดับชั้น 163 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนเขวไร่ศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 41 คน ใช้เทคนิคการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA จำนวน 12 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง ผลการตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.57)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า ข้อสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ระหว่าง 0.80–1.00 และผลการทดลองใช้แบบทดสอบกับกลุ่มทดลองเครื่องมือ จำนวน 39 คน พบว่า แบบทดสอบมีค่าความยากง่ายรายข้อ (P) ระหว่าง 0.44 – 0.77 ค่าอำนาจจำแนก รายข้อ (B) อยู่ระหว่าง 0.35 – 0.73 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA โดยดำเนินการดังนี้

1. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ที่ผ่านการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพแล้วมาทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วเก็บคะแนนไว้เปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบหลังเรียน
2. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA ที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจนครบ โดยระหว่างการทดลองมีการทดสอบย่อยและเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าคะแนนร้อยละของคะแนนกระบวนการ (E_1)
3. ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA จำนวน 12 แผน เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมครบตามที่กำหนดแล้วนำแบบทดสอบหลังเรียนทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเครื่องมือวิจัยชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
4. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยและสรุปการวิจัยตามลำดับของวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการหาเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ ร่วมกับการวิเคราะห์เชิงคุณภาพจากการสังเกต/สอบถาม/สัมภาษณ์เพื่อการสะท้อนผลการจัดกิจกรรม โดยมีลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์หลักของการวิจัยดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA โดยการคำนวณอัตราส่วนระหว่างค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนกับค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (E_1 / E_2) โดยใช้สูตร E_1/E_2 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556: 7-20)
2. วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA ใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) (ขวลิต ชูกำแพง, 2553: 133)
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA กับก่อนเรียน โดยใช้สถิติทดสอบสมมติฐาน t-test (Dependent Samples) (ไพศาล วรคำ, 2564: 348-349)

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA สามารถนำเสนอผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA โดยการคำนวณอัตราส่วนระหว่างค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนกับค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (E_1/E_2) 70/70 รายละเอียดดังในตาราง 1 และ 2

ตาราง 1 คะแนนการประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ MIA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คะแนนการประเมินประสิทธิภาพ ของกระบวนการจัดการเรียนรู้ (E_1)			คะแนนการประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)		
เลขที่	คะแนน (120)	ร้อยละ	เลขที่	คะแนน (20)	ร้อยละ
1	90	75.00	1	20	100.00
2	100	83.33	2	14	70.00
3	115	95.83	3	15	75.00
4	90	75.00	4	16	80.00
5	95	79.17	5	19	95.00
6	95	79.17	6	20	100.00
7	115	95.83	7	15	75.00
8	100	83.33	8	16	80.00
9	111	92.50	9	17	85.00
10	97	80.83	10	14	70.00
11	90	75.00	11	13	65.00
12	100	83.33	12	12	60.00
13	95	79.17	13	10	50.00
14	98	81.67	14	17	85.00
15	100	83.33	15	16	80.00
16	90	75.00	16	11	55.00
17	105	87.50	17	19	95.00
18	110	91.67	18	19	95.00
19	90	75.00	19	18	90.00
20	100	83.33	20	15	75.00
21	90	75.00	21	17	85.00
22	95	79.17	22	16	80.00
23	80	66.67	23	19	95.00
24	100	83.33	24	18	90.00
25	100	83.33	25	17	85.00
26	100	83.33	26	17	85.00
27	100	83.33	27	16	80.00
28	90	75.00	28	15	75.00

ตาราง 1 (ต่อ)

คะแนนการประเมินประสิทธิภาพ ของกระบวนการจัดการเรียนรู้ (E ₁)			คะแนนการประเมินประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)		
เลขที่	คะแนน (120)	ร้อยละ	เลขที่	คะแนน (20)	ร้อยละ
29	100	83.33	29	15	75.00
30	100	83.33	30	18	90.00
31	90	75.00	31	18	90.00
32	100	83.33	32	19	95.00
33	100	83.33	33	20	100.00
34	95	79.17	34	20	100.00
35	100	83.33	35	20	100.00
36	100	83.33	36	20	100.00
37	115	95.83	37	19	95.00
38	100	83.33	38	19	95.00
39	100	83.33	39	18	90.00
40	95	79.17	40	16	80.00
41	100	83.33	41	17	85.00
$\bar{X}$	98.44		$\bar{X}$	16.34	
S.D.	7.39		S.D.	2.53	
ร้อยละ	82.03		ร้อยละ	81.71	

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 41 คน มีคะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการเฉลี่ยเท่ากับ 98.44 คิดเป็นร้อยละ 82.03 และคะแนนประสิทธิภาพของผลลัพธ์เฉลี่ยเท่ากับ 16.34 คิดเป็นร้อยละ 81.71

ตาราง 2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA

ประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	120	98.44	7.39	82.03
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	16.34	2.53	81.71
ประสิทธิภาพของรูปการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 82.03/81.71				

จากตาราง 2 สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 82.03 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 81.71 ดังนั้น ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.03/81.71 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้

2. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.6572 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 65.72

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA หลังเรียนกับก่อนเรียน โดยใช้สถิติทดสอบสมมติฐาน t-test ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังในตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA หลังเรียนกับก่อนเรียน

ตัวแปร	N	Mean	S.D.	df	t	sig
ก่อนเรียน	41	5.34	2.34	40	14.10*	0.00
หลังเรียน	41	14.98	2.87			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเพิ่มขึ้น 9.63 และพบว่าค่า sig. = 0.00 < 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 นั่นคือการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้

อภิปรายผล

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA สามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ MIA

การจัดการเรียนรู้แบบ MIA ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.03/81.71 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ 70/70 ที่กำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีประสิทธิผลสูงในการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนของนักเรียน การที่แผนการเรียนรู้แบบ MIA สามารถทำคะแนนได้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สาเหตุที่นักเรียนมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นหลังจากได้เรียนด้วยวิธี MIA นั้น อาจเป็นเพราะว่า MIA เป็นการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการทักษะทางภาษาที่สำคัญ ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาจีนได้อย่างครบถ้วน ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งนักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาในกระบวนการเรียนการสอนทำให้เกิดทักษะจากการปฏิบัติจริงขึ้น และการเรียนรู้จากการปฏิบัติ มีความสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน นักเรียนได้ลงมือใช้ทักษะทางภาษาในด้านต่าง ๆ เกิดความกระตือรือร้น สนใจการเรียนรู้ ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนพัฒนาดีขึ้นทั้งด้าน

กระบวนการและด้านผลลัพธ์ สอดคล้องกับแนวคิดของ ริชาร์ด แพลท และเวเบอร์ (Richards, Platt and Weber, 1986) ที่ได้อธิบายเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะว่า การสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในลักษณะของการเชื่อมโยงหรือสัมพันธ์ระหว่างทักษะโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งอาจเชื่อมโยงสองทักษะหรือมากกว่านั้น การผสมผสานระหว่างทักษะทางภาษาและทักษะอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง อาทิ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ การสะกดคำ การออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์และการใช้ภาษาที่จะนำไปสู่การสื่อสารอย่างแท้จริง (Authentic communication) ตัวอย่างเช่น บุคคลเมื่ออ่านจดหมายจบเขาอาจเขียนจดหมายเพื่อตอบกลับ หรืออาจเล่าเนื้อความในจดหมายนั้นให้ผู้ฟัง ฟัง ดังนั้น การใช้ภาษาในชีวิตประจำวันจึงมักใช้ทักษะทางภาษาอย่างน้อยสองทักษะหรือมากกว่านั้นในการสื่อสาร แนวคิดดังกล่าวจึงนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะเพื่อให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีวัตถุประสงค์และสิ่งที่เรียนนั้นมีความหมายแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพของความหลากหลายและความซับซ้อนของภาษาในการสื่อสาร นอกจากนี้ ผู้เรียนจะเห็นว่าการเรียนภาษาจีนไม่ใช่เพียงสนองความสนใจทางด้านวิชาการ หรือเป็นเพียงการเรียนเพื่อให้สอบผ่าน แต่ภาษาจีนจะเป็นสื่อในการสร้างปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้ร่วมกันของบุคคล ผู้เรียนจะได้พัฒนาการใช้ทักษะที่หลากหลายและในขณะเดียวกันก็สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้แก่นัก ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐณิโกนต์ ทองโคตร (2559) ที่พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งก็มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เช่นกัน แสดงให้เห็นว่า MIA เป็นแนวทางที่สามารถปรับใช้ได้กับการเรียนการสอนในหลายวิชาและหลายบริบท และเป็นการยืนยันถึงความเป็นไปได้ในการนำ MIA ไปปรับใช้ในวิชาอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาจีนและภาษาอังกฤษ

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบ MIA

ค่าดัชนีประสิทธิผลที่ได้จากการวิจัยคือ 0.6572 ซึ่งแสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 65.72 การที่นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้เพิ่มขึ้นในระดับนี้บ่งชี้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบ MIA สามารถตอบสนองต่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียนได้ดี การศึกษาของ แว่ววัน มนุชาราม (2564) ก็สนับสนุนผลวิจัยนี้ โดยชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ร่วมกับเทคนิคการสอนอื่นๆ ช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและนัยสำคัญ และยังสอดคล้องกับญัฐณิโกนต์ ทองโคตร (2559) ที่พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ของนักเรียนเท่ากับ 0.7331 ซึ่งยืนยันถึงควมมีประสิทธิภาพของ MIA ในการพัฒนาทักษะการอ่านและความเข้าใจในเนื้อหาภาษาอังกฤษ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วราภรณ์ พูลสวัสดิ์ (2564) ที่พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์ในวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญ การที่ค่าเฉลี่ยหลังเรียนเพิ่มขึ้นถึง 9.63 หน่วยคะแนน และค่า Sig. = 0.000 < 0.05 แสดงถึงความชัดเจนว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA นั้นมีผลต่อการเพิ่มทักษะและความรู้ทางภาษาจีนของนักเรียนอย่างชัดเจน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนรินทร์ โพธิ์ (2549) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบบูรณาการ

ของเมอร์ดีออกซ์ (MIA) กับวิธีสอนแบบปกติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสามารถของ MIA ในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ญัตติญานันต์ ทองโคตร (2559) ที่พบว่าความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และวัจนีย์ ดอกไม้ทอง (2562) พบว่าความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการของเมอร์ดีออกซ์ (MIA) ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังกราฟิก มีคะแนนความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่นเดียวกันกับ แววัน มนุชาราม (2564) ที่พบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการสอนอ่านของเมอร์ดีออกซ์ (MIA) ร่วมกับเทคนิคหมวก 6 ใบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังพบว่ากัณภวรรณ มุ่งเสรี (2566) ที่ใช้การจัดการเรียนรู้โดยบูรณาการการสอนอ่านของเมอร์ดีออกซ์ (MIA) ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน (Gamification) เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่สำคัญระดับ .05 และเป็นไปตามทฤษฎีของ George S. Murdoch (1986) ซึ่งได้สอนนักศึกษาฝึกการอ่านโดยใช้วิธี MIA และพบว่าการกระตุ้นด้วยกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนของวิธี MIA ทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยकुเวต มีการพัฒนาทักษะด้านการอ่านและเขียนมากขึ้น

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อาจเป็นเพราะการที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการนำหลักกรรมมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยได้นำหลัก “อิทธิบาท 4” โดยส่งเสริมให้นักเรียนเป็นความสำคัญจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อให้เกิดความรักและตระหนักถึงความสำคัญในการเรียน และให้มีกำลังใจในการเรียน (ฉันทะ) นักเรียนตั้งใจเรียนและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความตั้งใจและเพียรพยายามที่จะทำความเข้าใจภาษาจีน และการฝึกไวยากรณ์ภาษาจีน (วิริยะ) นักเรียนมีใจจดจ่อกับการฝึกทักษะและให้ความร่วมมือช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในการทำแบบฝึก (จิตตะ) และร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกและงานที่ได้รับมอบหมายร่วมกับเพื่อน ๆ จนสำเร็จลุล่วงอย่างถูกต้อง (วิมังสา) ซึ่งการประยุกต์ใช้หลักกรรม อิทธิบาท 4 ในการจัดการเรียนการสอนครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พระคันธสีล จันทรสุวงศ์, สมเดช นามเกตุ และบุญส่ง สิ้นธนูอก (2564: 267) ซึ่งได้ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ด้วยหลักอิทธิบาท 4 และได้เสนอผลการประยุกต์ใช้หลักอิทธิบาท 4 เพื่อเสริมทักษะและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสงฆ์วัดมหาพุทธารังศาป่าหลวง พบว่า 1) ฉันทะ คือ ทำให้ไม่ห่อถอยมีกำลังใจต่อสู้ 2) วิริยะ คือ มีความขยันหมั่นเพียรต่อหน้าที่ของตนเอง 3) จิตตะ คือ มีปัญญาสามารถแก้ไขเหตุการณ์ได้ทันทั่วทั้งที่ 4) วิมังสา คือ ช่วยให้ทำงานไม่ผิดพลาดและทำงานให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์สูงในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน การเชื่อมโยงผลการวิจัยกับงานวิจัยก่อนหน้านี้นี้ยืนยันถึงความเป็นไปได้ที่การใช้รูปแบบการสอนแบบ MIA จะช่วยเพิ่มพูนความรู้และทักษะของนักเรียนในวิชาภาษาจีน และสามารถนำไปปรับใช้กับวิชาอื่น ๆ ได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ในระหว่างการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่อาจจะไม่เข้าใจหรือต้องการความช่วยเหลือ ครูควรใช้การจัดการเรียนรู้แบบเสริมแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจหรืออธิบายให้เข้าใจชัดเจนอีกครั้ง

1.2 ควรมีการศึกษาลำดับขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบ MIA ให้เข้าใจก่อน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการขยายการศึกษาวิจัยให้ครอบคลุมกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นที่หลากหลายขึ้น รวมถึงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้แบบ MIA กับวิธีการสอนอื่น ๆ เพื่อให้ได้ภาพรวมที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับประสิทธิภาพของ MIA ในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศ

2.2 การนำแผนการเรียนรู้แบบ MIA ไปใช้ในห้องเรียนยังควรคำนึงถึงความหลากหลายของผู้เรียน และปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนรู้

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์, 5(3), 7-20.
- ณัฐณิกันต์ ทองโคตร. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบ MIA. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- นภวรรณ มุ่งเสรี. (2566). ผลการใช้การจัดการเรียนรู้โดยบูรณาการการสอนอ่านของเมอร์ต็อก (MIA) ร่วมกับเกมมิฟิเคชัน (Gamification) เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นรินทร์ โพธิ. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) กับวิธีการสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พระคันธสีล จันทรสุวงศ์ สมเดช นามเกตุ และบุญส่ง สิ้นธนูอก. (2564). แนวทางการจัดการเรียนรู้ด้วยหลักอิทธิบาท 4 ของโรงเรียนมัธยมสงฆ์ วัดมหาพุทธรังษีป่าหลวง นครเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. Journal of Modern Learning Development, 6(3), 266-282, พฤษภาคม-มิถุนายน.
- ไพศาล วรคำ. (2564). การวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 12). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- โรงเรียนเขวไร่ศึกษา. (2565). หลักสูตรโรงเรียนเขวไร่ศึกษา ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2565. มหาสารคาม: โรงเรียนเขวไร่ศึกษา.
- . (2566). รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ปีการศึกษา 2566. มหาสารคาม: โรงเรียนเขวไร่ศึกษา.
- วรภรณ์ พูลสวัสดิ์. (2564). การจัดการเรียนรู้แบบ MIA เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 21(2), 83-98.
- วณีย์ ดอกไม้ทอง. (2562). การพัฒนาความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ร่วมกับเทคนิคการใช้ผังกราฟิก. วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 13(3-4), 19-27.

แหวววัน มนุชาราม. (2564). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) ร่วมกับเทคนิคหมวก 6 ใบ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Murdoch, G.S. (1986). A More Integrated Approach to the Teaching of Reading. English Teaching Forum, 34(1), 9-15.

Richards, J., Platt, J., and Weber, H. (1986). Longman Dictionary of Applied Linguistics. London: Longman.